

عنوان مقاله:

اعتقاد به معاد باوری و مرگ اندیشی در اندیشه های تربیتی امام علی (ع)

محل انتشار:

سومین همایش ملی پژوهش های قرآنی (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

رضا تاج آبادی - پژوهشگر و کارشناس ارشد کتابداری و اطلاع رسانی مرکز تحقیقات و آموزش کشاورزی و منابع طبیعی استان مرکزی

سمیه شعبانی - کارشناس ارشد حقوق عمومی

خلاصه مقاله:

هدف از ارائه این مقاله، تبیین جایگاه و اهمیت اعتقاد به معاد باوری و مرگ اندیشی در اندیشه های تربیتی امام علی (ع) می باشد. این مقاله بصورت مروری و کتابخانه ای انجام شده است. اعتقاد به معاد که از جمله مهمترین و تاثیرگذارترین باورهای دینی می باشد آثار سازنده ای در سرنوشت انسان در دنیا و آخرت خواهد داشت. چرا که اعتقاد به روز قیامت و همچنین لزوم پاسخگویی در برابر اعمال و کردار در آن روز، سبب می شود تا انسان معتقد اعمال و رفتار خود را منطبق بر دین انجام دهد زیرا می داند تنها به این وسیله میتواند از عذاب الهی در امان باشد بنابراین تاثیر این اعتقاد به صورت مستقیم و عملی خواهد بود. حضرت امیر(ع) در نهج البلاغه که از جمله ی متون دینی می باشد به صورت ویژه به مسئله ی معاد پرداخته و به صورت مستقیم و غیر مستقیم آثار مختلف اعتقاد به آنرا برشمرده اند. از دیدگاه امام علی مصادیق ملموسی همچون ایجاد امید به فرجام نیکو، احساس وجود نظارت دائمی بر اعمال، خویشتن داری در رفتار، کم رنگ شدن دلبستگی به دنیا، زایل شدن یاس، رعایت حقوق دیگران و... از آثار باور به معاد می باشد. در نگاه تربیتی امام علی(ع) دنیاگریزی و آخرت گرایی همواره مورد تاکید آن حضرت بوده است. دعوت به تفکر و تعقل در کلام امام علی (ع) از بهترین راهکارها برای یقینی سازی مرگ اندیشی است. آثار مرگ اندیشی از دیدگاه حضرت علی (ع) عبارتند از: تعدیل غرایز، دوری از تکبر، از بین آرزوهای طولانی، رهایی از گرایش های فریبنده دنیایی، مراقبه و محاسبه کردار، انجام عمل صالح، زنده دلی و درک واقعیت ها، رعایت عدالت، تحمل مصیبت ها، سرعت در انجام کارهای خیر.

کلمات کلیدی:

معاد، قرآن، قیامت، امام علی (ع)، نهج البلاغه، مرگ اندیشی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1046487>

